

knabo, viaj gepatroj estis kuraĝaj... mi mortigis vian patron unue, kaj li rezistis kuraĝe... sed via patrino ne bezonis morti... ŝi provis protekti vin... Nun donu al mi la Ŝtonon, krom se vi deziras, ke ŝi mortis vane.”

“NENIAM!”

Hari saltis kontraŭ la flama pordo, sed Voldemorto ŝrikis “KAPTU LIN!” kaj je la sekvanta sekundo, Hari sentis la manon de Ciuro ekkroĉi lian pojnnon. Kudrile akra doloro tuj bruligis la cikatron de Hari; li sentis kvazaŭ lia kapo estis fendonta endue; li kriegis, baraktis per sia tuta forto kaj, surprize al li, Ciuro delasis lin. La doloro en lia kapo mildiĝis — li ĉirkaŭrigardis freneze por vidi kien Ciuro iris, kaj vidis lin kaŭranta pro doloro, rigardantan siaj fingrojn — ili blaziĝis dum li rigardis ilin.

“Kaptu lin! KAPTU LIN! ŝrikis Voldemorto denove, kaj Ciuro ataksaltis, plene sternante Hari, kaj eksidante sur lin, kun ambaŭ manoj ĉirkaŭ lia kolo — la cikatro de Hari preskaŭ blindigis lin per doloro, tamen li povis aŭdi Ciuron hurli agonie.

“Mastro, mi ne povas teni lin — miaj manoj — miaj manoj!”

Kaj Ciuro, kvankam blokante Hari kontraŭ la tero per siaj genuoj, lasis sian tenon de lia kolo, kaj gapis, konsternate, al siaj propraj manplatoj — Hari povis vidi, ke ili aspektis brulvundite, senhaŭte, ruĝe, kaj brile.

“Do mortigu lin, stultulo, kaj finu tion!” ŝrikis Voldemorto.

Ciuro levis la manon por fari mortigan malbenon, sed Hari instinkte etendis sian manon kaj prenis Ciuron je la vizaĝo —

“AAAAARĤĤĤ!”

Ciuro rulis de li, kun vizaĝo blazigita ankaŭ, kaj tiam Hari komprenis: Ciuro ne povas tuŝi lian nudan haŭton, sen suferi teruran doloron — lia sola savo estus tenadi Ciuron, kaŭzi al li sufiĉan doloron por malhelpi lin fari malbenon.

Hari saltis surpieden, kaptis Ciuron je la brako, kaj alkroĉiĝis tiel forte, kiel li kapablis. Ciuro kriegis kaj klopodis forĵeti je Hari — la kapdoloro de Hari kreskis — li ne povis vidi — li nur aŭdis la terurajn ŝrikojn de Ciuro, la kriojn de Voldemorto, “MORTIGU LIN! MORTIGU LIN!”, kaj aliajn voĉojn, kvazaŭ imagaĵojn de Hari, kiuj kriis, “Hari, Hari!”

Li sentis, ke la brako de Ciuro eltiras sin el lia teno, komprenis, ke li estas venkata, kaj falis en nigraĵon, malsupren... malsupren... malsupren...

La oraĵo glimbrilis ĝuste super li. La oreko! Li provis kapti ĝin, sed liaj brakoj tro pezis.

Li palpebrumis. Fakte, ĝi ne estas la oreko. Estas okulvitroj. Kiel strange.

Li palpebrumis denove. Super li la ridetanta vizaĝo de Albus Zomburdo ŝvebis en lian vidon.